

215, som ikke engang have haft 30 Skibe i deres Havne. Som allerede berørt her er det ikke Indtægten ved Konsulatafgiften, der navnlig er afgørende for Ansøgere til Konsulatpladserne, det er i Reglen ganske andre Omstændigheder; thi Indtægten af 30 Skibe er saa ringe, at de Mænd, der søge Plads som Konsuler, og som i Reglen ere blandt de mest ansete og velstaaende Mænd paa Pladsen, ikke af Hensyn dertil kunne bevæges til at søge Konsulatpladsen. Der have vi altsaa disponeret over 517 af de 600, og der bliver altsaa tilbage 83; af dem have 58 haft mindre end 100 Skibe, 16 mellem 1—200 Skibe og 9 over 200 Skibe. Blandt disse sidste har det største Antal været for en Enkelt indtil 704 Skibe; de 9 Konsulater have tilsammen haft 2,963 Skibe hvilket udgjør omtrent 30 pCt. af alle de danske Skibe, som overhovedet have været i fremmede Havne i 1886. I det Hele taget har der af alle danske Skibe i udenlandske Havne været 10,485, hvoraf de 371 udenfor Europa og 10,114 i europæiske Havne. Nu mener jeg, at hvis man optræder en vis Afsigt — vi kan jo kalde det Registreringsafgift — af f. Ex. 5 Kr. pr. Skib, saa bliver det af disse 10,000 Skibe 50,000 Kr.; med denne Indtægt vil man for Størstedelen faae Midler i Hænde til at lønne de Konsuler, som det vil være nødvendigt at lønne, thi at Konsuler i Havne, hvor der kommer 6—700 Skibe, ikke have Hyst til al den Besvær gratis, det tør vel forudses; men de Havne, hvor der er saa mange Skibe, ere saa faa, at man maa antage, at Konsulerne maa kunne lønnes med 50,000 Kr., paa den Maade. Staten maa saa styde Resten til. Det er givet, at det ikke blot er Skibsfarten, der har Gavn af Konsuler, men ogsaa Staten; der er mange Forhold, der gjør det ønskeligt for Staten at have Konsuler ansatte. Navnlig med Hensyn til Emigranter, Udvandringer Indvandring og Oplysninger om udenlandske Pladser har Staten Interesse, der ligge udenfor Skibsfarten, og der er derfor ikke mere end billig, at Staten yder Bidrag; hvor højt det skal være, er vanskeligt at opgive uden nærmere Undersøgelse. Hvis Staten vil styde 50,000 Kr. til, saa vilde Konsulerne lønnes paa en passende Maade, og vor Skibsfart vilde lettes saaledes, at den ikke stod tilbage for noget Lands Skibsfart; derved vindes der mere end hvad der er foreslaaet i nærværende Lovforslag. Smidlertid er Sagen ikke en Gang hos mig og formentlig endnu mindre hos Andre saavidt modnet, at jeg tør fremkomme med et positivt Forslag. Jeg vilde derfor nødig standse denne Sag paa dens Vandring. Jeg

skal for mit Vedkommende, forsaavidt den ærede Udenrigsminister maatte være villig til at gaa ind paa Forslag om en Revisionsbestemmelse, anbefale Sagen til det høitærede Things videre Behandling, idet jeg tror, at det vil være rigtigt at henvise den til nærmere Behandling i et Udvalg, om hvis Medsættelse jeg saa senere skal tillade mig at fremkomme med Forslag.

Steffensen: Det, der har foranlediget mig til at begjære Ordet for at fremsætte nogle Bemærkninger om dette Forslag, er nærmest de Bestemmelser, der findes i § 1, 2det Stykke, og som gaa ud paa at gjøre Bestemmelserne i Lov af 1ste Februar 1867 anvendelige ogsaa paa den anden Side Cap Ministerre. I og for sig kan man, naar man skal blive staaende ved den nuværende Ordning af Konsulatafgifterne, vel ikke have Noget at indvende imod, at der indrømmes Moderation i saadanne Tilfælde, hvor Skibe hyppig maa søge fremmede Havne. Men en anden Sag er det, om det vil være rigtigt, naar man overhovedet anerkender dette Princip, at blive staaende ved den, om jeg saa maa sige, noget ensidige Anvendelse af det, som er gjort i Lov af 1ste Februar 1867, og som hyderligere gjøres her ved denne Del af Lovforslaget. Efter Lovforslaget er det jo nemlig saa, at Moderationen kun vil komme Skibene til Gode, naar de indløbe i Mellemhavne, eller naar de komme flere Gange i Løbet af Kalenderaaret til en Havn, saaledes at de faae betalt 30 Ore pr. Ton af Skibets Drægtighed. Men foruden Skibe, om hvilke det gjælder, hvilket jo navnlig er saadanne Skibe, der gaa i faste Ruter, er der utvivlsomt en hel Del Skibe, som ikke mindre hyppig maa søge ind i fremmede Havne, men uden at kunne siges at komme i Havnene som Mellemhavne, og uden at det efter den Maade, hvorpaa de fare, vil hænde dem nogenlunde ofte, at de komme saa hyppig til en Havn, at de faae Brug for at betale den fulde Konsulatafgift 3 Gange. Jeg sigter dermed til den store Mængde af Smaaskibe, som vi have her i Landet, og som fare dels paa Norges Kyst og dels paa Kattegattens og Østersøens Havne. Disse Skibe, der fare paa kortere Ruter, komme meget hyppig i Havn, vistnok omtrent ligesaa hyppig som de Skibe, der fare i faste Ruter og anløbe Mellemhavnene. Hvad jeg her har taget Ordet for, har ogsaa tidligere været erkendt under Behandlingen af Lov af 1ste Februar 1867, idet den daværende Udenrigsminister yttrede i Folkethinget — det findes anført i Folkethingstidenden for 1866—67, Sp. 1954 — at han var overbevist om, at der endnu maatte ske Lettelser for